

Jak to ten chlap přežil?

LITERATURA „Znovu jsem se podívala na tohle vystoupení poté, co jsem přečetla Laneganovy memoáry. Je o dost lepší, než jak ho popisuje,“ tvrdí jedna uživatelka YouTube pod videem zachycujícím televizní vystoupení kapely Screaming Trees z roku 1993, jež rozhodně nepatří mezi nejzdařilejší čísla v historii populární hudby. Kontroverzní frontman této kapely **Mark Lanegan** (1964-2022) vydal v roce 2020, ještě před svou smrtí loni v únoru, memoáry **Zpívej pozpátku a plač**. Ty nedávno vyšly v překladu Vojtěcha Nemčoka Břežníka v nakladatelství Host česky.

Věčný potíživista, záletník, rváč, fetišák, ale také svérázný hudební samouk, originální textař a charismatický zpěvák, který se z amerického maloměsta Ellensburgu dostal až na velká pódia a zanechal po sobě alba, na něž milovníci nezávislé hudby nedají dopustit. Tak by se dal stručně shrnout život Marka Lanegana, jak jej

Mark Lanegan

ve svých memoárech popisuje. Provází zákrutami své vleklé drogové závislosti, rvaček a slovních potyček s kdekým, od fanoušků až třeba po Liama Gallaghery z Oasis, ovšem popisuje taky přátelství s Kurtem Cobainem z kapely Nirvana či s Laynem Staleyem z Alice

in Chains. Ovšem jednalo se o přátelství notně kořeněná drogami.

Syrové vyprávění je plné epizod, nad nimiž člověk jen nechápavě kroutí hlavou a říká si: Jak to ten chlap přežil? Z úvodního komentáře na YouTube je patrné, že autor některé scény nejspíš mírně přibarvuje a občas je asi líčí dramatičtěji, než jak se staly. Ale co čekat od člověka, který jezdil s kapelou po Státech i po Evropě, kde na ulicích sháněl drogy a po návratu celé noci nespál a prodával crack? Noha na plynu a plyn na podlaze k jeho životnímu stylu zkrátka patřily.

Značnou pozornost Lanegan věnuje samozřejmě hudbě, a to nejen vlastní, ale i té, která ho inspirovala a fascinovala. A pasáže o muzice jsou stejně strhující jako ty, které líčí jeho výpravy do nočního města, kdy každou chvíli hrozilo, že se namísto dávky „hěra“ dočká nože na krku. Přestože frontman Screaming Trees hudbu miloval, vlastní

schopnosti nepřeceňoval. Dokázal se však nadchnout pro díla jiných – ať už se jednalo o méně známou kapelu The Gun Club, či o legendárního Neila Younga, „jednoho z největších velikánů všech dob a mého hrdinu“. Dá se předpokládat, že zanícení jejich hudbou přenesl autor i na čtenáře. Tyto působivé memoáry tak pravděpodobně budete dočítat s o poznání napěchovanějším hudebním přehrávačem. A to je jen jeden z důvodů, proč jim věnovat pozornost.

KRYŠTOF EDER

